

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a dr. Gulyás Géza ( NHGT Ügyvédi Iroda, ) ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Soós László Károly ügyvéd által képviselt **Vám- és Pénzügyőrség** ( 1095 Budapest, Mester u. 7. ) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. június 12. napján kelt 5. P. 21.312/2007/8. számú ítélete ellen az alperes 2008. július 7. napján 9. sorszámon előterjesztett és 2008. október 15. napján Pf. 4. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

### Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja. Az alperest az elsőfokú perköltség megfizetése alól mentesíti.

Kötelezi a felperest, hogy 15 ( tizenöt ) napon belül fizessen meg az alperesnek 600.000 ( hatszázezer ) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állam javára, az adóhatóság felhívására az ott írt számlára fizessen meg 949.800 ( kilencszáznegyvenkilencezer-nyolcszáz ) forint együttes első- és másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### Indokolás:

A felperes 2005. január 24. napján előterjesztett keresetében 2.825.315 és 190.000 Ft, ezen összegek után 2004. november 25. napjától, 4.000.000 Ft és ennek 2004. december 2. napjától számított törvényes kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. 2005. február 1. napján a keresetét 80.000 Ft-tal és annak 2005. január 25. napjától számított törvényes kamatával, 2005. március 2. napján 819.040 Ft-tal és annak 2005. február 24. napjától

számított törvényes kamataival felemelte. Keresete azon alapult, hogy a MALÉV Repülésvégrehajtási Kézikönyvében - melyet a 2. számú Repülőtéri Vámhivatal parancsnokával egyeztettek és jóváhagytak -, azt tartalmazta, hogy a gépkocsi vámmentes vámkezelésére akkor van lehetőség, ha a jogosultak a külföldi napidíjuk meghatározott részét előtakarékoság címén befizetik, a részükre járó mindenkori vámkedvezmény 50 %-át veszik csak igénybe és legalább 731 szolgálati nappal rendelkeznek. A repülőtéren kifüggesztett tájékoztató szerint a vámteher megfizetése után vámmentes vámkezelésre jogosult a kérelmező. A vámjogról, vámeljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény ( Vámtörvény ) 2. számú mellékletében foglalt kedvezmény tekintetében a vámhivatalok évekig egyértelmű gyakorlatot folytattak, arról egyértelmű felvilágosítást adtak, ami ellentétben áll a felperes ügyében képviselt állásponttal. Keresetét egyrészt a Ptk. 6. §-ára alapozta azzal, hogy nem folytatott volna előtakarékoságot, ha az nem jár a gépjármű vámmentes vámkezelésének lehetőségével. A vámszervek a tájékoztatóikkal és tájékoztatásaikkal közigazgatási jogkört gyakoroltak, és károsodása ezzel összefüggésben állt elő ( Ptk. 349. § ). Sérelmezte, hogy az alperes azonos tényállások mellett, ellentétes döntéseket hozott. Jogszabályváltozás nélkül az alperes gyakorlata megváltozott. A megismételt eljárásban fenntartotta a felemelt keresetét és minden korábbi nyilatkozatát. Hangsúlyozta, hogy nem lehet jogszerű a szervező-, intézkedő tevékenységet ellátó alperes megtévesztő tartalmú tájékoztatása függetlenül attól, hogy ezt a tájékoztatást utólag, évekkel később hosszú peres eljárások keretében a bíróságok miként értékeli. Állította, miszerint sikeresen bizonyította, hogy az alperesi közléseket a repülőtéri dolgozók valamennyien egységesen és ugyanúgy értelmezték, mint a felperes.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Előadta, hogy Vámtörvény 2. számú melléklete IV.1. pontja szerinti - a keresetben is felsorolt ( ld. 2. oldal 5-7 sor ) - konjunktív feltételeket kellett volna a felperesnek teljesítenie a vámmentességhez. A felperes maga ismerte el, hogy 1999. január 1. napjáig X esetben meghaladta a havi vámkedvezmény 50 %-át. A feltételek hiányában kellett a kérelemtől eltérően, vámteher megfizetése mellett vámkezelni a járművet. Mivel a felperes kárként a kiszabott vámterhet jelölte meg, az alperes arra vont le következtetést, hogy a vámteher megfizetése okozott nekik kárt, azonban e körben a jogellenesség hiányára hivatkozott, mert a vámteher kiszabása a Legfelsőbb Bíróság döntése értelmében jogszerű volt. Egyértelműnek minősítette, hogy a vámmentes keret 50 %-ának túllépése az előtakarékoság nyújtotta kedvezmény elvesztését vonja maga után különös tekintettel arra, hogy önként vállalt kötelezettségről volt szó, amelytől a felperes bármikor visszaléphetett. A jogszerűen kiszabott vámteher jogellenesség hiányában nem tekinthető kárnak. A MALÉV Repülésvégrehajtási Kézikönyvére való hivatkozás kapcsán rámutatott, hogy államigazgatási jogkörben okozott kár csak közhatalom gyakorlásával összefüggésben merülhet fel, a MALÉV repülési igazgatója által kiadott könyv esetén ez hiányzik. A kézikönyv egyébként is csak a jogszabály által megkívánt feltételeket írja le, és nem áll ellentmondásban az alperes határozataival. A felperes által hivatkozott tájékoztatást illetően pedig utalt arra, hogy az azt is tartalmazta,

miszerint az érintett ha megszegi az előírást, megszűnik gépkocsivásárlásra és az ehhez kapcsolódó kedvezmény igénybevételére vonatkozó jogosultsága. Azt elfogadta, hogy a jogszabályi rendelkezések értelmezése eredményezhetett bizonytalanságot, azt azonban a bírói gyakorlat megszüntette. Hogy korábban mások is megszegették az előírást, de csak vámigazgatási bírságot kaptak, nem szolgálhat a felperes előnyére. A 2. számú Repülőtéri Vámhivatal által kifüggesztett tájékoztató nem arra vonatkozott, hogy a vámkedvezmény túllépése esetén a vámteher megfizetésével a külszolgálatos vámmentesen hozhat be gépjárművet. A tájékoztató felperes általi félreértése nem róható az alperes terhére.

A Fővárosi Ítéltábla 2007. február 15. napján meghozott 9. Pf. 21.677/2006/3. számú részítéletében szereplő a felperesre vonatkozó hatályon kívül helyező rendelkezés folytán megismételt eljárásban a Fővárosi Bíróság 2008. június 12. napján meghozott 5. P. 21.312/2007/8. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.914.355 Ft-ot, ebből 80.000 Ft után 2005. február 25. napjától, 819.040 Ft után 2005. február 25. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatokat, míg a különbözeti 7.015.315 Ft után 2004. december 2. napjától a kifizetésig számított törvényes kamatokat, továbbá 400.000 Ft + áfa perköltséget. A le nem rótt 474.000 Ft kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy az állam terhén marad.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség vizsgálata során megállapította, hogy az ennek feltételül szabott jogorvoslati eljárás a Legfelsőbb Bíróság határozatával lezárult. Az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes adott-e téves tájékoztatást, és ezzel hivatali kötelezettségét megsértette-e, ami miatt kártérítési felelőssége fennállna.

Rögzítette, hogy a felperes a gépkocsi megvásárlása előtt írásban egyértelmű tájékoztatást kapott, amikor a neki szóló határozat szövegében az szerepelt, hogy „amennyiben a fenti összeget határidőre nem fizeti meg, a gépkocsi előtakarékoságát a Vámhivatal nyilvántartásából törlöm.” Ebből az a következtetés vonható le „a contrario”, hogy amennyiben a kiszabott vámterhet határidőre megfizeti, úgy fennmarad az előtakarékoság. Az egyértelmű volt ugyanis, hogy csak fennálló előtakarékoság mellett lehet a gépjárművet vámmentesen az országba behozni. Az alperes azzal okozott kárt a felperesnek, hogy téves tájékoztatást adott. Amennyiben már ekkor közli, hogy a vámtúllépés miatt a kedvezmény lehetősége nem áll fenn, az érintetteknek ezen ismeret birtokában módjuk lett volna mérlegelni, hol vásárolnak gépkocsit, itthon vagy külföldön. Mivel a téves tájékoztatás a felperest a mérlegelés lehetőségétől elzárta, utóbb jogszerűen a vám kiszabására sor került, ez az összeg a felperes esetében kárnak tekinthető. A kár fogalmába ugyanis a Ptk. 355. § (4) bekezdése értelmében az elmaradt vagyoni előny is bele értendő, és nyilvánvalóan a felperes azért vásárolt külföldön gépkocsit, hogy azt vámmentesen hozhassa be Magyarországra, s ezáltal vagyoni előnyre tegyen szert. Ellenkező esetben Magyarországon is vásárolhatott volna járművet, és ekkor ezek a kérdések fel sem merülnek. A felperes kára lényegében a vásárlás időpontjában az általa külföldön vásárolt gépkocsi

magyarországi forgalmi értéke és a vételárként illetve vámként kifizetett összegek különbözete lenne. Mivel azonban a vételkori forgalmi értékre nem volt adat, az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy az a külföldi vételárnak a vámteherrel növelt összege. Kárként értékelte továbbá, hogy a jogorvoslati eljárások a felperes terhére per- és illetékköltséget idéztek elő, melyek az alperes magatartásával okozati összefüggésben merültek fel.

A kamatfizetési kötelezettségről szóló rendelkezést a Ptk. 301. §-ával indokolta az elsőfokú bíróság. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, a le nem rótt illeték viseléséről pedig a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára utalva döntött értékelve az alperes illetékmentességét.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását kérte perköltsége megállapítása mellett. Az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak minősítette. Előadta, hogy a felperes önként vállalta az elsőfokú ítélet szerinti „bizonyos feltételek” teljesítését a gépjármű vámmentes behozatala érdekében, arra senki nem kényszerítette őt. Ha önkéntes vállalását teljesítette, jogosulttá vált, ha nem, akkor a jogosultságot elvesztette. Az önkéntes kötelezettségvállalástól bármikor elállhatott. A gépkocsi vámmentes behozatalához a felperesnek, mint MALÉV dolgozónak a konkrét ügyben még irányadó Vámtörvény 2. számú melléklete IV.1. pontja szerinti, a kereseti ellenkérelemben felsorolt konjunktív feltételeket kellett volna teljesítenie. A felperes maga ismerte el, hogy e kötelezettséget megszegte, mégpedig X alkalommal. Mivel a szükséges feltételek nem álltak fenn, ezért az általa behozott gépkocsit a kérelemtől eltérően, vámteher megfizetésével vámkezelték. Azzal, hogy a felperes a kár mértékeként a kiszabott vámteher összegét határozta meg, az alperes azt a következtetést vonta le, miszerint a felperes úgy véli, neki a vámteher megfizetése okozott kárt. A vámterhet kiszabó határozat és ennek folytán az alperes eljárása azonban - figyelemmel a felülvizsgálati eljárásban meghozott döntésre - jogszerű volt. A vámmentes vámkezelés feltételei nem álltak fenn. Az alperest tehát jogellenesség nem terhelte. Államigazgatási jogkörben okozott kár csak a közhatalom gyakorlásával kapcsolatban merülhet fel. A repülőtéren kifüggesztett tájékoztató egyrészt nincs kapcsolatban az alperes által gyakorolt közhatalommal, másrészt annak tartalmát az elsőfokú bíróság nem megfelelően interpretálta. Kifogásolta VPOP 2000. augusztus 7-i tájékoztató levele következő részének figyelmen kívül hagyását: „A jogszabályhely alkalmazása a gyakorlatban úgy történik, hogy a kedvezményezett bejelenti szándékát az „előtakarékosagra”. Ez a Vámkedvezmény nyilvántartási könyvébe feljegyzésre kerül, és ettől az időponttól kezdődik a határnapok figyelése, illetve az a kötelezettség, hogy a vámkedvezményének legfeljebb 50 %-a vehető csak igénybe. Amennyiben az érintett ezt az előírást megszegi, a gépkocsivásárlásra és az ehhez kapcsolódó kedvezmény igénybevételére vonatkozó jogosultsága megszűnik.” Kétségtelennek minősítette, hogy a vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmezése eredményezhetett bizonytalanságot, ezt azonban a bírói gyakorlat megszüntette. A vámmentes keret 50 %-ának túllépése az előtakarékoság nyújtotta kedvezmény elvesztését vonta maga után, különös tekintettel arra, hogy önként vállalt

kötelezettségről volt szó, amitől a felperes bármikor visszaléphetett. A vámkedvezmény 50 %-ot meghaladóan történt igénybevétele esetén a vám utólagos megfizetése a túllépéseket nem teszi meg nem történtté, ezért a vámmentes vámkezelés feltételei maradéktalanul nem álltak fenn. A jogszerűen kiszabott vámterhet a jogellenesség hiánya miatt nem lehet kárnak tekinteni. Jogszerű volt az alperes tájékoztatása, mely szerint az önként vállalt kötelezettségek megszegése miatt kiszabott vám, vámkezelési pótlék és áfa határidőre történő megfizetése esetén a gépkocsi előtakarékosságot a vámhivatal nyilvántartásából törli. E körben az elsőfokú bíróság szövegmagyarázata téves. A vám utólagos megfizetése nem teszi meg nem történtté a kötelezettségszegést. A konjunktív feltételek együttes teljesítése eredményezte csak a gépkocsi vámmentes behozatalát. Ha a feltételeket megszegették - és ezt a felperes kétség kívül megtette - , akkor legfeljebb újra indult a feltételek teljesítésének időszámítása, nem törölték az ügyfelet a vámhivatal nyilvántartásából, nem kellett újra regisztráltatnia magát a gépkocsi előtakarékosságra. A tájékoztatás ennyit és nem többet jelentett, míg az elsőfokú ítélet olyan kiterjesztő értelmezést adott a nyilatkozatnak, amit az nem tartalmazott. Az elsőfokú bíróság pedig a döntését erre alapozta. A felperes nem alapíthat arra jogot, hogy az általa önként vállalt kötelezettségek együttes teljesítését megszegte. Vitatta a felperes elsőfokú bíróság által elfogadott kárszámítását. A hosszú per alatt mód lett volna arra, hogy a felperes a vételkori valós forgalmi adatokat beszerezze. A közigazgatási perrel felmerült illetékben történő marasztalását azért is vitatta, mert a két per egymással nincs összefüggésben, és a közigazgatási per egyébként is az alperes eljárásának jogszerűségét igazolta. Kiegészítő nyilatkozata szerint a felperes a kár bekövetkeztével kapcsolatban nem bizonyította, hogy amennyiben az általa külföldön megvásárolt és belföldi forgalom számára vámkezeltetett gépkocsit Magyarországon vásárolta volna meg, akkor a belföldön kifizetésre kerülő vételár nem tartalmazta volna azt a vámterhet, amelyet a gépjármű kereskedőnek a belföldi forgalom számára történő vámkezeltetéskor ki kell fizetnie. Köztudomásúnak minősítette, hogy a külföldről behozott gépjárművek belföldi eladási ára minden esetben tartalmazza azt a vámterhet, amelyet az államhatáron át behozott és a belföldi forgalom számára vámkezelt vámáru után az importőrnek fizetnie kell. A felperes vagyonában akkor sem következett volna be értékcsökkenés, ha Magyarországon belföldi eladótól vásárolta volna meg a járművet, mert a vételár részeként ki kellett volna fizetnie azt az összeget, amelyet az importőr fizetett volna a gépjármű vámkezeltetésekor.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. Egyértelműnek minősítette, hogy az alperesi közlemény megtévesztő volt, azt a magyar nyelv szabályai szerint csak egyféleképpen, és úgy lehetett értelmezni, hogy a kedvezmény mindvégig fennmarad.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált, mivel annak az alperes fellebbezése folytán nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése ( Pp. 228. § (4) bekezdés ).

Az alperes fellebbezése a következők szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában a Ptk. 6. §-ával kapcsolatos jogi érveit nem fejtette ki. Mindazonáltal a peres felek jogviszonyában a Ptk. 6. §-a nem alkalmazható, a másodfokú bíróság e fellebbezéssel nem érintett kérdéssel nem kíván foglalkozni.

Ha a közigazgatási hatóság ügykörébe tartozó kérdésben tájékoztatást ad, közhatalmi tevékenységet végez, vagyis közigazgatási jogkört gyakorol. Ha téves tájékoztatást ad, alapul szolgálhat a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt kártérítési felelősség megállapítására. Ezért kellett vizsgálni, hogy az alperes, a felperes ügyében eljáró vámszerv adott-e a felperesnek olyan tájékoztatást, amelynek következtében őt kár érte.

A felperes - nyilatkozata szerint - a jármű megvétele és behozatala előtt tájékozódott arról, hogy gépkocsi vámmentes behozatalának feltételei esetében fennállnak-e. Ennek eredményeként hozta meg a 2. számú Repülőtéri Vámhivatal a 1307/2/1999. számú határozatát. E határozat alapján a felperes számára egyértelműnek kellett lennie, hogy X esetben túllépte a felhasználható vámkedvezményét. Ezt a felperes sem tette vitássá, a kiszabott vámterhet megfizette. E határozat a következő kitélt tartalmazza: Amennyiben a fenti összeget határidőre nem fizeti meg, a gépkocsi előtakarékoságát a vámhivatal nyilvántartásából törölöm.

A másodfokú bíróság szerint e megfogalmazásnak az elsőfokú bíróság téves értelmezést adott. Nem azt jelenti, hogy a kiszabott összeg megfizetése esetén a vámmentesség feltételei az aktuális időre vetítve változatlanok maradnak. Annyit és csak annyit jelent, hogy az előtakarékoság nyilvántartását, amelyre a felperes még 1994. év során bejelentkezett, a vámhatóság nem törli.

A perben hivatkozott másik, az 1998. szeptemberében kifüggesztett tájékoztatást az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldalán ismertette. E figyelmeztetés - nyelvhelyességi okból - egyértelmű tájékoztatásként nem értékelhető. Nem egyértelmű ugyanis, hogy mi után kell a vámot fizetni, a gépkocsi vagy a 6.750 Ft értéket meghaladóan történt vásárlás után. Mindazonáltal a MALÉV Rt. hajózó személyzetének tagjai előtt nyilvánvalónak kellett lennie, hogy a 6.750 Ft a napidíjuk milyen hányadának felel meg, továbbá, hogy milyen értékhatárig illeti meg őket a vámmentesség. Ezért ez a figyelmeztetés inkább arra vonatkozott, hogy a gépkocsi előtakarékosággal járó vámkedvezménytől mely esetben lehet elesni.

A másodfokú bíróság szerint a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján nem volt megállapítható az alperes terhére olyan egyértelműen téves tájékoztatást, amiből a felperes okkal vonhatta le azt a következtetést, hogy az esetben, ha az általa vállalt feltételeket ugyan nem tartotta meg, de a kiszabott vámterhet megfizeti, ezzel a vámmentesség együttes feltételeinek hiányát kiválthatja. A másodfokú

bíróság tehát az alperes részéről bizonyított jogellenes magatartást nem állapított meg. A Ptk. 349. § (1) bekezdésében szabályozott felelősségi alakzat esetén is irányadó Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség egyik kötelező feltétele hiányában az alperes nem marasztalható.

Az érvényesített kárral kapcsolatosan a másodfokú bíróság rámutat, hogy a felperes valójában a jogszerűen megállapított vámterhet minősítette kárnak. A jogszerűen kiszabott vám, melynek megtérítésére a felperes kötelezetté vált, semmilyen tekintetben nem sorolható a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti kárfogalomba. E törvényhely szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. Önmagában az, hogy a jogszabály szerint fizetendő vámot a felperesnek meg kellett fizetnie, nem tekinthető kárnak, és így a vám összege sem lehet egyenlő a felperes elmaradt vagyoni előnyével. Ez akkor és csak akkor lett volna valamilyen módon számszerűsíthető, ha a felperes igazolja, hogy a gépkocsi vételára a teljesítéskor forintban milyen összeget jelentett, ehhez adódott volna a kifizetett vám. E két tétel és a belföldi forgalomba helyezés költsége jelentette volna azt a bekerülési összeget, amiért a felperes a jármű tulajdonjogát és belföldi használhatóságát biztosíthatta volna. Ehhez képest 1999. májusában volt az adott típusú járműnek magyarországi forgalmi értéke, és csak ezek egybevetésével lehetett volna azt vizsgálni, hogy a felperesnek volt-e elmaradt vagyoni előnye, és az milyen mértékű. Minderre a perben nem volt adat. Szemben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal ez nem volt mellőzhető körülmény, és ahogy az alperes erre helyesen hivatkozott, a 2005. januárjától kezdődő per tartama alatt mód lett volna a kár ilyen értelmű bizonyítására, ha az elsőfokú bíróság legalább a megismételt eljárásban eleget tesz a Pp. 3. § (3) bekezdésében szabályozott, őt e téren is terhelő tájékoztatási kötelezettségnek. E körülménynek a másodfokú bíróság csak azért nem tulajdonított jelentőséget, mert a felperes esetében a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alkalmas volt annak levezetésére, hogy a kártérítési felelősség egyik eleme - a jogellenesség - hiányzik, és ez önmagában megalapozza a kereset elutasítását. Ugyancsak az érvényesített kárhoz tartozik, hogy minden alapot nélkülöz a felperes által kezdeményezett, de elvesztett közigazgatási perhez kapcsolódó perköltség kárként alperesre történő áthárítása. A felperes egy a bíróság által jogszerűnek minősített határozattal szemben kezdeményezte a felülvizsgálatot, az alperes abban a perben pernyertes lett, az őt megillető perköltséget a felperes kárként nem igényelheti vissza, csakúgy mint az elvesztett perhez kapcsolódó illetékfizetési kötelezettség sem terhelhető az egyébként jogszabály erejénél fogva illetékmentes alperesre.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes képviselőjével első- és

másodfokon felmerült általános forgalmi adóval növelt összegű ügyvédi munkadíjat megtéríteni ( Pp. 75. § (2) bekezdés, 32/2003. ( VIII. 22. ) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdése). Ugyancsak a felperest terheli a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési eljárási illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény ( Itv. ) 74. § (3) bekezdése értelmében irányadó 6/1986. ( VI. 26. ) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2008. november 13.

**Dr. Tölg-Molnár László sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Madarász Anna sk.**  
előadó bíró

**Dr. Hóbl Katalin sk.**  
bíró

A kiadmány hitelül: